

И приплѣстне ли първи слънчевъ лжчъ изъ
пламналъ небосклонъ — като по знакъ: чучулига
се емва на възбогъ, лека снага въ сѣйни лазури да
пзкжпи и на слънцето да се порадва. Сѣкашъ и тя
знае, че днесъ слънцето при изгрѣвъ играе; вдиг-
нагъ се изъ орѣшака гължби и като на харманъ
се гонятъ; че и сѣнливия дроздъ изъ гжстака из-
хврѣква, на суха клонка кацва и вिति пѣсни за-
кършва.

Земята трѣпне отъ захласъ; простора кѣнти
отъ пѣсни.

Тогазъ небето сѣкашъ намѣтна атлазена прѣ-
мѣна; горага, ласкана отъ хладенъ утреникъ, тихо
зашумѣва; чучулигитѣ по-звѣнливо вिति пѣсни по-
ематъ; наоколо свѣтва като въ храмъ на праздникъ...

А слънцето, като изъ пламналъ пожаръ бавно
лжчисто чело подава; въззема се, обвито въ злати-
сти одежди; царствено въ сияние се възправя и отъ
огнени плещи леки тоги една слѣдъ друга отмѣта;
сѣ златно булѣ, като че дребенъ потъ отъ ведро
чело избѣрсва — и очитѣ се взематъ отъ блѣсъкъ.
Колкото по-високо се въззема, по-живо кипри ра-
мѣня раздвижва, златна чалма отъ ясно чело раз-
мѣта, усмивка очи му оживѣва и въ златенъ прахъ
снага си раздвижва, незнаенъ танецъ по нечувана
пѣсень подема...

И когато купраля, двѣ надъ земя се възземе,
изморено въ сѣйни лазури тихичко пжтъ си поема
и небесното си дѣло сѣ мощна ржка започва...

Още роса отъ трѣвата не се вдигнала, още
сѣнки на шубрѣчки и глогачки се стелятъ по ли-
вади и по угари, а бѣлобродъ знахаръ сѣ ситна
мрѣжа изъ ливади се щура. Тукъ чубрица откжсне,